

Tuulen lapsi "Chelsea Stephanie Wellington!" kuului äidin jyrisevä ääni. 16-vuotias Chelsea huokaisi. Mitähän hän taas oli tehnyt? Hän rupesi raahustamaan hitaasti ja vastahakoisesti kohti ovea, joka vei pois parvekkeelta. Chelsea vietti paljon aikaa parvekkeella. Heidän valtavassa kartanossaan niitä oli monta, mutta Chelsea oli varannut omaksi huoneeksensa ylimmän parvekkeen yhteydessä olevan huoneen. Hän oli aina halunnut olla mahdollisimman lähellä taivasta. Kerran he olivat matkustaneet Tanskan kautta Ruotsiin vedenalaisen tunnelin kautta, ja Chelsea oli ollut melkein pakokauhun vallassa - vedenpinnan alapuolella kun ei tuule. Kun Chelsea oli raahustanut portaat alas keittiöön, hänen äitinsä seisoj vihasena ja tomerana hänen edessään. "Enkösin minä käskenyt sinua harjoittelemaan elämää etiketin mukaisesti? Ja mitä sinulla on päällä?! Minähän toin sinulle sen leningin, jota käyttäisit arkipäivisin!" Chelsea vilkaisi vaatteitaan; valkoista T-paitaa ja hieman kuluneita sinisiä farkkuja. "Mutta minä en halua käyttää mitään mekkoja.." hän mutisi, "..ne tarttuvat aina kiinni jonnekin ja ovat muutenkin vain tiellä." Hänen äitinsä, Ann-Marie Wellington, katsoi häneen murhaavasti. "Minua ei kiinnosta mitä sinä ajattelet. Etiketissä lukee, että aatelliset naiset käyttävät aina leninkejä, eivätkä koskaan mitään farkkuja", hän lausui sanan ihan kuin se olisi ollut jotain ällöttävää. Chelsea ei ollut pitkään aikaan kutsunut Ann-Marieta äidiksi. Ann-Marie oli aina yrittänyt pakottaa Chelseaan elämään täysin etiketin mukaisesti. Kun Chelsea oli kolmetoista, Ann-Marie pakotti hänet aina "aatellisten" lasten syntymäpäiväjuhliin. Hän oli onnistunut livistämään melkein joka kerta. Chelsea oli juossut huoneeseensa, vaihtanut päällensä hihattoman paidan ja shortsit, aukaissut hiuksensa vapaiksi, ja juossut tuulen lailla ulos niitylle vievästä takaovesta. Hän oli rakentanut niittyä reunustavaan metsään puumajan. Se oli niin tukevasti ja tiiviisti rakennettu, että siellä olisi pystynyt asumaan. Tai no, Chelsea ajatteli. Siellä olisi pystynyt asumaan kesäisin. Sähköt ja vesi sieltä puuttui. Puumaja oli rakennettu lähelle kirkasvetistä lähdeä, josta Chelsea pystyi hakemaan vettä ja jossa hän pystyi kylpemään. Hän oli raahannut majaan peittoja ja tyyntyä lämmikkeeksi ja pehmusteeksi, kirjoja, kyniä, paperia ja pelikortit viihdykkeeksi, ja paljon erilaisia keksejä ruoaksi. Tietenkin hän söi myös marjoja. Hän vei kuitenkin kaikki tavarat kartanoon talveksi, jotta ne eivät menisi pilalle. Ann-Marie tuijotti Chelseaa paheksuvasti. Tyttö oli jälleen kerran vajonnut omiin ajatuksiinsa. Hänet pitäisi tosissaan opettaa tavoille. "Chelsea!" Ann-Marie tokaisi. Tyttö hätkähti takaisin todellisuuteen, mutta ei näyttänyt ollenkaan katuvalta. Ann-Mariesta näytti aivan siltä, kuin tyttö olisi lähettänyt vihasia viestejä katseellaan. "Nyt riitti. Sinä se et koskaan kuuntele minua, juoksentelet vain tuolla saastaisessa metsikössä, vaikka sinun pitäisi harjoitella ryhtiäsi, kehon kieltäsi ja puhe tapaasi. Minä olen kyllästynyt tähän." Ann-Marie sipaisi tiukalle nutturalle nostettuja hiuksiaan ja silotti pitkää arki-mekkoaan. "Mene huoneeseesi ja opiskele etikettiä koko loppupäivä. Ei, opiskele etikettiä koko loppuviikko! Sunnuntaina tarkistan, mitä sinä olet oppinut. Ja laita nyt hyvänen aika se leninki päälle ja hiuksesi kauniille letille!" Ann-Marie veti syvään henkeä ja lähti kävelemään kohti salonkia korot kopisten. Chelsea tunsu vihan nousevan hänen sisällään. Hän lähti marssimaan vihasesti kohti huonettaan. Hän ei aikonut laittaa sitä typerää mekkoa päälleen, eikä laittaa hiuksiaan typerälle letille, eikä hän aikonut avata sitä typerää kirjaa. Hän marssi suoraa päätä parvekkeelle ja päästi raivonsa irti. Hän rupesi huutamaan. Ja hän huusi ja huusi ja lopulta karjui, kunnes hänen äänensä ei enää kestänyt. Ja kun Chelsea hiljeni, hän pystyi kuulemaan ja näkemään, kuinka tuuli oli voimistunut melkein myrskyksi. Näky ihmetytti häntä niin paljon, että hän rauhoittui kuin taikauskusta. Vasta minuutti sitten tuuli oli ollut vain hiljaista ja leikkisää puhallusta. Mitä enemmän Chelsea asiaa ajatteli, sitä enemmän kysymyksiä hänellä oli. Ja silloin hän huomasi; tuuli oli rauhoittunut ja muuttunut kysyväksi yhtä aikaa hänen kanssaan. Mitä ihmettä? "Mitä sinä teet?" hän kysyi tuulelta, melkein kuiskaten. Tuuli ei vastannut sanoin,

mutta se rupesi pyörteilemään hänen ympärillään. Ja yhtäkkiä Chelsea ymmärsi. Ihan kuin tuuli olisi tuonut hänelle vastauksen. "Vai niin? Sinäkö olet aina yrittänyt puhua minulle? Noh, nyt minä sitten kuulin sinut", Chelsea sanoi huvittuneena. Silloin häneen iski suunnaton tarve päästä niitylle. Chelsea juoksi huoneensa ovelle ja yritti riuhtoa sitä auki. Lukossa. Voi pahas. Hän mietti hetken, ja näki pitkät ja paksut samettiset verhot ikkunassaan. "Hyvä idea", hän sanoi itselleen. Hän käveli ripeästi verhojen luo ja repäisi ne alas, varoen samalla putoavaa verhotankoa. Ann-Marie kuuli kamalaa ryminää Chelsean huoneesta. Vai että rupesi tyttö riehumaan? Ihan hyvä vain, että Ann-Marie oli laittanut oven lukkoon, eipähän tyttö päässyt tänne riehumaan. "Tuuli on käyttäytynyt hyvin oudosti tänään", hän sanoi ikkunoita pesevälle siivoojalle. "Kyllä, rouva. Niin on, rouva", siivooja vastasi epävarmasti ja pelokkaasti. "Yhtä tyhmästi ja epäkunnioittavasti kuin Chelsea, se ilikurinen kakara." Ann-Marie jatkoi. "Aivan, rouva. Juuri niin kuin Chelsea-neiti, rouva." Joku täällä sentään osaa käyttäytyä kunnioittavasti, Ann-Marie ajatteli. Yleensä hän antoi palvelusväelle vain yhden vapaapäivän viikossa, mutta tämä siivooja oli käyttäytynyt ja puhutellut häntä juuri etiketin mukaisesti, joten hän päätti antaa tälle ylimääräisen vapaapäivän. "Mikä viikonpäivä on sinun vapaapäiväsi?" "Luantai, rouva." "Noh, pidä myös ensi sunnuntai vapaata, mutta vain tämä yksi sunnuntai", Ann-Marie painotti. "Kyllä, rouva. Kiitos paljon, rouva", siivooja sanoi kiittolisena, ja jatkoi ikkunoiden putsaamista tehokkaammin. Ilmeisesti kiltteys poiki jotain hyvääkin välillä, Ann-Marie ajatteli. Chelsea seisoj epävarmana parvekkeella. Hän oli sitonut pitkät verhot yhteen ja sitonut toisen pään parvekkeen kaiteeseen. Hänen huoneensa oli kattokerroksessa, joten maahan oli hurjan paljon matkaa. "Noh, syteen tai saveen", Chelsea sanoi puoliksi itselleen ja puoliksi tuulelle. Se puhalsi rohkaisevasti hänen ylitseen, ja sitten hän otti kiinni verhoista, heitti toisen pään alas maahan, ja rupesi kapuamaan niitä pitkin alas. Hän lähetti äänettömän rukouksen, että solmut kestäisivät. Kun Chelsea oli päässyt maahan, hän juoksi yhtä nopeasti tuulen kanssa kohti puumajaa. "Anteeksi, rouva", siivooja sanoi pelokkaasti. "Niin?" Ann-Marie nosti katseensa sanomalehdestä. "Ajattelin, että te haluaisitte tietää, että Chelsea-neiti juoksee tuolla niityllä." "Mitä?!" Ann-Marie kiiruhti ikkunaan juuri sopivasti nähdäkseen Chelsean hopeisen takaraivon katoavan metsän varjoihin. Hän olisi voinut huutaa. Se tyttö ei kyllä osannut käyttäytyä kunnolla. Ann-Marie oli käynyt vaihtamassa lenkinsä ulkoilu-mekkaan. Hän oli ottanut päivänvarjon mukaansa, ja lähtenyt hakemaan tyttöä takaisin kartanoon. Kun hän pääsi tytön puumajan juokse, hän ei nähnyt tyttöä missään. Hän otti taskustaan puuvillaliinan ja laski sen lähimmän kannon päälle ja istui odottamaan. Kun tyttö sitten vihdoinkin saapui, Ann-Marie ei kerennyt sanoa yhtään mitään, ennen kuin Chelsea laski puisen sangon maahan ja tokaisi vihaisesti; "Mitä sinä täällä teet?" Chelsea ei voinut uskoa silmiään. Ann-Marie oli tosissaan tullut hänen puumajalleen hakemaan häntä kartanolle. Hän päätti säästää Ann-Marien vaivalta ja käski tätä häipymään. "Minä en ole lähdössä takaisin ilman sinua, tyttöseni." Ann-Marie vastasi. Chelsean sisällä kupliva raivo kuohahti, kun hän kuuli sanan 'tyttöseni', ja tuuli reagoi välittömästi. Se rupesi puhaltamaan vahvemmin, ja Ann-Marien täytyi tosissaan pitää kiinni päivänvarjostaan. "Minä en tule koskaan takaisin kartanoon!" Chelsea huusi, ja tuuli vain vahvisti hänen ääntään. Se nostatti hänen pitkät ja hopeiset hiuksensa ilmaan hänen päänsä ympärille, ja puhalsi heidän ympärillään hullun lailla. Ann-Marie näytti pelokkaalta ja hämmentyneeltä. Chelsea piti siitä. Hän halusi Ann-Marien pelkäävän, pelkäävän ja ymmärtävän, ettei häntä noin vain lukittu huoneeseensa. "En koskaan aio elää etiketin mukaisesti, en ikinä pidä mitään hiton mekkoja ylläni, en koskaan pidä hiuksiani letillä, enkä koskaan enää aio alistua sinun tahtoosi!" Chelsea jyrisi. Tuuli kantoi hänen äänensä selkeänä, voimakkaana ja vaarallisena Ann-Marien korviin. Silloin hän alkoi tuntea pientä kihelmöintiä poskipäissään. Mitä ihmettä tytölle on tapahtunut,

Ann-Marie ihmetteli. Tuossa Chelsea seiso, täydessä mitassaan ja niin aikuisen näköisenä. Ja miten tuuli käyttäytyikään? Se puhalsi heidän ympärillään samalla raivolla kuin Chelsea, mutta muualla näytti olevan aivan tyyntä. Hänen työstään oli tulossa hirviö! Yhtäkkiä Chelsea poskipäät alkoivat hohtaa hopeaa valoa. Mitä ihmettä? Tyttö näytti rauhoittuneen, ja tuuli hänen mukanaan. Sitten valo katosi yhtä nopeasti kuin oli ilmestynyt, ja tilalle tulivat hopeat, keskenään identtiset, pehmeäkulmaisen kolmion malliset kuviot. Ne olivat kauniit, mutta saivat Ann-Marien pelkäämään vain enemmän. "Mitä ihmettä sinulle oikein on tapahtunut?" hän kysyi. "En tiedä, mutta se on taatusti parempaa kuin se, mitä sinä yritit pakottaa minut olemaan", Chelsea vastasi. Ann-Marien vatsa muljahti ympäri. "Miten niin pakottaa? Sinä kuulut Wellingtonin sukuun, joten sinun kuuluu käyttäytyä etiketin mukaisesti!" Ann-Marien lausahdus suututti Chelseaa enemmän kuin mikään muu. Hän tunsu vihansa jälleen kuplivan, mutta ymmärsi sitten. Hän ymmärsi, että raivoamalla ei saanut mitään aikaan. Raivoamisen sijaan Chelsea nosti vesiämpärin takaisin syliinsä, rauhoitti itsensä, ja ryhtyi kantamaan ämpäriä puumajaan. Kun hän oli saanut ämpärin ylös, - tuulen pienellä avustuksella - hän pudottautui suoraan Ann-Marien eteen. Sen jälkeen Chelsea sanoi rauhallisella, matalalla ja vaarallisella äänellä; "Jos sinulla ei ole mitään muuta tekemistä kuin yrittää raahata minua kartanoon, niin häivy. Äläkä tule tänne enää ikinä, ellei kyse ole jostain vakavasta." Ja ennen kuin Ann-Marie kerkesi sanoa tai tehdä mitään, hän jatkoi; "Ja vakavalla tarkoitan oikeasti vakavaa, en muiden "aatelisten", hän teki lainausmerkit sormillaan, "mielipiteitä." Ann-Marie näytti ärsyyntyneeltä - ehkä jopa raivostuneelta - lähtiessään marssimaan takaisin kartanoon niityn toiselle puolen. Chelsea huokaisi. Nyt hän totisesti oli omillaan. "Mutta kyllä me selviämme, vai mitä?" hän kysyi tuulelta. Tuuli puhalsi leikkisästi hänen kasvoilleen. Chelsea kikatti, ja kapusi suuren männyn latvaan rakentamalleen tasanteelle. Siellä hän pystyi olemaan lähellä taivasta, ja tuuli pystyi puhaltamaan joka puolella hänen ympärillään. Hän tiesi, että selviäisi. Hän keksisi jotain, jolla suojella itseään ja majaansa kylmiltä talven ja syksyn sateilta, ja kevään kosteudelta. Hän pystyisi siihen. Sitäpaitsi, ei hän ollut yksin. Hänellä oli tuuli, jonka kanssa jutella. Kuin myöntävänä vastauksena tuulelta, hän tunsu kuinka se leikkitteli hänen pitkillä ja hopeisilla hiuksillaan. Ja silloin Chelsea tiesi. Tämä oli hänen kotinsa. Tänne hän kuului. -SnowyHeart P.S. Muistakaa kaikki, että tuulta ei voi vangita. Ei siis kannata edes yrittää. Haluaisitteko muuten jatkoa Chelsea seikkailuille? Kommentoi vastauksesi alas!